

Søren Pape Poulsens tale ved mindehøjtidelighed for Poul Schlüter

Taler

Søren Pape Poulsen
Partileder for Det
Konservative Folkeparti

Dato

5. juni 2021

Sted

Børsen, København

Omstændigheder

Poul Schlüter døde d. 27. maj 2021.

Kære Mie

Kære Anne Marie, Søren, Peter, Carina og Niclas

I har mistet en mand. En far. Et elsket familiemedlem.

Og her står jeg så og taler.

Det gør jeg selvfølgelig som partiformand for Det Konservative Folkeparti. Jeg kan nok dårligt kalde mit formandsperspektiv et unikt perspektiv. Det gik lidt hurtigt på et tidspunkt – så vi er en del, der har haft jobbet efterhånden. :-)

Men jeg står her også i dag som repræsentant for alle os, der ikke er en del af familien Schlüter – men som alligevel føler, at de – at vi! – har mistet noget betydningsfuldt.

Mine tanker er med jer, Mie. Det ved jeg, at danskernes tanker også er. Især i den generation, der nu har mistet den største statsmand blandt dem.

Som vi sang i kirken: "Alt kød må dø, hver blomst blir hø". Sådan er livet. Men der er også noget, der består. Og med Poul Schlüter er der givet meget videre til os andre. Og til Danmark.

Det er hårdt at gå fra at have et menneske i levende live til at have minder. Også selvom minderne er gode.

Med tiden vil de fælles minder, vi deler som land, tabe deres nuancer. For det er sådan, at i takt med at begivenheder kommer på afstand – uanset hvor store de er – vil færre forstå sådan rigtigt, hvad der skete.

Historien om Schlüters Danmark har allerede haft en del år til at falme. Men det er ikke rigtigt sket.

Fordi Schlüter selv levede et så langt liv, havde han lejlighed til at inspicere sit eftermæle. Jeg fornemmede, at han var tilfreds med langt det meste. Og det er ikke så ringe i politik.

Vi andre er taknemmelige for alt det, vi fik. Og vil gøre vores for at restaurere det, der måtte falme. Vi har ikke lyst til at give slip.

Selvom vi alle sammen taler dansk, taler vi forskellige sprog, når vi er blevet meget påvirket af noget. Det gælder ikke kun døden. Men også taknemmeligheden.

Jeg har set økonomer forsøge at forklare Schlüter-effekten med grafer. Og læst danskere langt fra rampelyset mindes den statsminister, de altid bedst har kunnet lide.

Det er tydeligt, at mange har meget levende minder om Poul Schlüter. Danskerne har skrevet om det så mange steder.

Om et tilfældigt møde, hvor Schlüter cyklede forbi, imens de spillede fodbold, og kom og hilste på dem. Der var ingen kameraer på, der var ingen journalister med. Det var oprigtig interesse, og det kunne folk mærke.

En kvinde skrev, hvor rart det var, at Schlüter i Nuuks bidende kulde havde taget sig tid til at hilse på hendes to små drenge. En betjent var blevet inviteret på kaffe i privaten, da han skulle passe på statsminister Schlüter.

Der er mange, der har skrevet. Og mange med udgangspunkt i et møde. Måske fordi man her mødte hele mennesket. Karismaen, optimismen, interessen og

selvfølgelig i nogle tilfælde embedet. Og det er svært at sætte ord på de indtryk, gode menneskelige kvaliteter gør på en. Det er lettere at beskrive mødet.

For ikke så længe siden fik en ny generation af danskere lejlighed til at stifte bekendtskab med Poul Schlüter. Schlüter deltog i den store programserie om danske statsministre, som blev sendt på DR.

Jeg bed mærke i stemningen, da man så Poul Nyrup Rasmussen, Helle Thorning-Schmidt, Lars Løkke Rasmussen og Anders Fogh Rasmussen gå rundt på Marienborg sammen.

Stemningen virker ikke helt afslappet i begyndelsen. Det er til at fornemme, at her er fire store personligheder, der i nogle tilfælde har bekriget hinanden. Og de har alle siddet alene på toppen i Statsministeriet i en periode. Og nu deler de for en kort stund ophold i statsministerens embedsbolig. Som seer føles det en smule anstrengt.

Så ankommer Schlüter. Alle sætter sig ved sofabordet.

Én spørger ud i lokalet, hvorfor mon det lige blev de fem mennesker om bordet, der blev statsministre. Og inden stemningen risikerer at blive selvhøjtidelig, siger Schlüter med ulastelig timing: "Ja, hvorfor var det dét? Der var ikke nogen andre." Og så griner hele selskabet.

Det er som om, at en brik falder på plads. Og skuldrene falder lidt ned.

At Poul Schlüter havde en lethed ved det sociale og var et dannet menneske, det var tydeligt.

Det nød hans regeringer godt af. Både ministrene – senest har vi hørt Venstres Bertel Haarder sige, at Schlüter var den bedste statsminister, han havde arbejdet under – men også de andre partiformænd. Schlüter gav plads og kunne sætte samarbejdet højere end sine egne interesser, når det var nødvendigt. Og det gik jo ufatteligt godt.

Men vi må ikke selv, allerede nu, miste fornemmelsen for nuancerne i billedet af Schlüter. Så lad os da også få nævnt: Man udskriver ikke valg syv måneder efter det seneste valg, fordi man er jovial. Men fordi man har principper og værdier på Danmarks vegne.

Schlüter kendte magten. Men han var ikke så optaget af at vise sin magt. Men af at vise, hvad magt kan skabe.

Alle de politiske resultater kan man let fylde flere konferencer og bøger med. For før Schlüter kom til, måtte danskerne sidde om spisebordet med en knude i maven og tænke på, hvordan det skulle gå med økonomien. Der var et forfærdeligt underskud på statens finanser, og der blev talt om, at vi havde kurs mod afgrunden. Men med Schlüter kunne vi igen være trygge og finde optimismen frem. Vi blev et opsparende samfund. Og et mere ansvarligt samfund. Det tændte et håb.

Resultaterne var tilvejebragt af en mand, der havde en vilje. Og turde sætte sine mandater på spil.

Schlüter kunne se den større sammenhæng. Og turde løfte blikket ud over Danmarks grænser. Og han gik til omverdenen med den indstilling, at andre har noget at bidrage med. Derfor er Danmark i dag en troværdig allieret i NATO. Og en del af Det Indre Marked. Med Schlüter fik Danmark for alvor udsyn.

Det lå ikke i kortene fra start. Schlüter blev undervurderet. Det er så dansk, som noget kan være: En mand, der undervurderes og får et øgenavn, bliver statsminister og gør landet stolt. Det er tæt på at være historien om Den Grimme Ælling. Til sidst står alle om søen og beundrer.

Det ligger dybt i os danskere, at man kan komme ud af ingenting, uden anseelse og alligevel lykkes. At vi som nation ikke er mange, men at vi formår meget. At vi kan få succes via rollen som *underdog*, som det hedder på moderne dansk.

Schlüter gjorde de forudindtagede holdninger til skamme. Modbeviste det fordomsfulde blik. Uden nogensinde at udstråle, at han bar nag over, hvordan

han var blevet behandlet.

Det siger måske også noget om os danskere. For det er jo os, der går og undervurderer hinanden. Vi bør gøre som Schlüter og vise med vores handlinger, alt det vi kan. Og huske på, når svanen i stilhed tilgiver os uden behov for konflikten. Den har som Schlüter haft alle anledninger og grunde til at prale og sige: "I fik ikke ret, I fik ikke ret". Men hvad skulle der komme ud af det?

Poul Schlüter talte til ansvaret i andre mennesker. Det er én af årsagerne til, at så mange mennesker ønsker at sige tak. Alle mennesker synes, at det er rart at blive set som en, der kan tage ansvar. Det gør vejen til at turde folde sig ud som svane kortere.

Der står godt nok i H.C. Andersens eventyr, at "Det gjør ikke Noget at være født i Andegaarden, naar man kun har ligget i et Svaneæg!"

Jeg synes, at vi i dag også skal læse det sådan, at det ikke er nogen begrænsning, at man er født i lille Danmark, når bare man forstår den større sammenhæng.

Det er, hvad man kan drive det til som menneske, der er afgørende. Ikke af hvem man er født. Og her er Schlüter kommet os i forkøbet. Han sagde klart, at Det Konservative Folkeparti ikke skulle være et standsparti. Men et folkeparti. Det er en gave, han har givet videre, og nu er det mit ansvar at holde fast i den.

I dag er Poul Holmskov Schlüter blevet bisat.

Vi har taget afsked med et menneske med format. Vi tager også afsked med en tid. Men ligesom I i familien bærer et kært familiemedlem med jer, så vil vi andre også bære meget med. Fordi Poul Schlüters gerninger rakte ud over hans eget liv.

Jeg vil slutte med at citere Piet Hein:

"Du skal plante et træ.
Du skal gøre én gerning/
som lever, når du går i knæ/"

en ting, som skal være/
og være til lykke og læ."

Ære være Poul Schlüters minde.

Kilde

Tilsendt fra taleren.

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Det Konservative Folkeparti, Mindetale

Relateret

Mette Frederiksens tale ved mindehøjtidelighed for Poul Schlüter
5. juni 2021

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/soeren-pape-poulsens-tale-ved-mindehoejtidelighed-for-poul-schluter>